

Ali res verjamemo?

Ali res verjamemo, da se bo zgodilo to, kar verjamemo? Ali resnično še ver(u)j(e)amemo v to, kar verujemo, verjamemo? Ko vidim, ljudi kako hite mimo mene, kako stopajo korake zamudnikov, v njih vse bolj ni tistega, kar jih je podalo na pot. Pot, za katero niti ne prepoznajo več razloga, ki je botroval za to odločitev. In vse dlje so, vse bolj hitijo - misleč, da zamujajo, da jim vse uhaja, beži stran. Nevedoč da v *hitenju* lovimo tisto, kar ni *pri nas*, temveč zunaj, se venomer mudi biti tam. Gluhi za korake, ki nam vsepovsod tiho prigovarjajo, vsakič, ko stopimo mimo nas samih-kljub temu da nam z njim vsakim povedo, da ne bo noben korak manj koraka; moral boš stopiti celega, naj še tako hitiš. In kdo pravzaprav prispe, dospe? Komu se tu zopet mudi; hiti opraviti, biti tu, ko pa že zamuja za potem... Gledam stampedo ljudi, kako odhitijo svoje napol živeto življenje, kako se smeji in joče obrazov sto, a od teh noben njihov lasten.

Malce nazaj bo treba. Se vprašati koliko so sploh oni *bili* tisto, za kar se jim je mudilo, ki se jim je mudilo. Mar se včasih ne zdi, da gremo mimo nas samih, ko tako hite dohitevamo, kar pravzaprav ni *odšlo* stran, ni izšlo iz nas? Z namenom, ki nas vpreže na pot, da bi naredili, bi živeli, bi bili, hitimo stran od sebe, nevedoč kdo smo, ko umremo. Bolj sebi tujci, kot smo to sploh lahko, očitajoče prisvajamo, kar je na dosegu volitivnega, če se nemara pojavi tisti drugi, ki nam stoji na poti, krade naš čas. Kljub temu, da s tipkami dosežemo malodane cel svet, nam ni več kaj preostalo u-krasti. Iz-vrgli smo se iz lastne sfere bivanja, iz lastne biti; vso vsebino verovanj smo kot pijavka izželi v le še ovoj nekoč primarne/pristne vsebine, ki ga noseč kot beneške maske sebi kažemo tako dolgo, da pričrno verjeti le še vanj. Videz dandanes pravzaprav ne vara - smo to, kar gledamo. A obenem ne vidimo kako ne-smo; preko mask ne sežemo več. Saj res, ni časa, mudi se...

Aljoša Anzelc

